

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1267

гр. София, 19.02.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в закрито заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **11748** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК
вр с чл.64,ал.1 и сл. ГПК.

Образувано е по Молба от 03.12.2020 година на Седат Кая- гражданин на Република Турция за възстановяване срок за обжалване на Заповед № УРИ 6865 ОЧ-83/09.10.2020 година на Началник ГПУ – Е..

Ответникът по оспорването не е изразил становище по молбата.

В съдебно заседание- оспорващият- Седат Кая редовно и своевременно призван, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена молба, с която желае делото да се гледа в отсъствие на процесуален представител.

Ответникът по жалбата- Началник ГПУ- Е., редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

СПП редовно и своевременно призвана ,се представлява от прокурор Малинова, която намира молбата за основателна и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди молбата за възстановяване на срок за внасяне на държавна такса, намира същата за допустима, а разгледана по същество за основателна.

На 09.10.2020 година началник ГПУ- Е. издал Заповед № УРИ-6865-ОЧ-83, с която принудително настанил в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция “Миграция“ чужденеца без документи за самоличност Седат Кая до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за налагане на ПАМ и организиране връщането на чужденеца, но за не повече от 6 месеца. Заповедта е връчена на чужденеца на дата 09.10.2020 година и текстът му е преведен с помощта на преводач от турски език.

На 10.10.2020 година на оспорващия е наложена каранитна-14 дневна от Медицинска служба към МИ на МВР- СДВНЧ, във връзка с вътрешна процедура за организация на

работата в Отдел СДВНЧ- Любимец в условия на епидемична обстановка, а при извършената Справка в Дневника за свижданията на настанените чужденци и получени пощенски пратки е установено, че през периода от настаняването на чужденеца до освобождаването му от СДВНЧ са проведени срещи между него и адвокат С. Ш. на 04.11.2020 година и 10.11.2020 година, което е отразено в Информационните карти на наряда.

Правната регламентация на възстановяване на срокове се съдържа в чл.64 и сл. ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК и съгласно същата процесуалните действия, извършени след като са изтекли установените срокове, не се вземат предвид от съда. Страната, която е пропуснала установения от закона или определения от съда срок, може да поиска неговото възстановяване, ако докаже, че пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства, които не е могла да преодолее. Молбата за възстановяване се подава в едноседмичен срок от съобщението за пропускането му. Не се допуска възстановяване, ако е било възможно продължаване на срока за извършването на пропуснатото действие. Не може да бъде продължаван срокът за подаване на молба за възстановяване на срок. В чл.65 от ГПК е посочено какво трябва да съдържа молбата за възстановяване на срок за обжалване- в нея се посочват-всички обстоятелства,които я обосновават,всички доказателства за основателността ѝ и едновременно с молбата за възстановяване на срока се подават онези книжа, за подаването на които се изисква възстановяването на срока, а ако срокът е за внасяне на суми за разноси, съдът определя нов срок за внасянето им, като подаването на молбата не спира хода на делото. По аргумент от нормата на чл.66 от ГПК,молбата се подава с препис за насрещната страна, която може да даде отговор в едноседмичен срок. Молбата се разглежда в открито заседание. Срещу определението, с което се отказва възстановяване на срока, може да се подаде частна жалба. Когато уважаването на молбата налага провеждане на открито съдебно заседание, съдът при необходимост може да отмени действията, извършени преди възстановяването на срока.

В конкретния случай,в молбата за възстановяване срока за обжалване, молителят е посочил, че е бил карантинен, не владее български език, не е познавал българските закони, не е имал възможност да се срещне с адвокат и затова е пропуснал срока за обжалване на заповедта. Законът разграничава началния момент на срока за подаване на молбата за възстановяване от изтичането на срока, чието възстановяване се иска. Според трайно установената практика на ВКС по приложението на [чл. 64, ал. 3 ГПК](#), съгласно която правнорелевантният начален момент за подаването на молбата за възстановяване, е узнаването за пропускането на срока. Когато срокът, чието възстановяване се иска, е предоставен с необжалваем съдебен акт, узнаването може да се изведе от връчването на съобщения за последващи съдебни действия., а когато страната , която е иска възстановяване на срока узнае за него със съдебен акт, който подлежи на обжалване, то началният момент започва да тече от узнаване на този акт.По аргумент от [чл. 64, ал. 2 от ГПК](#) на възстановяване подлежат както определените от закона, така и определените от съда срокове. Ограничителното правило на [чл. 64, ал. 3, предл. второ от ГПК](#) изключва възможността за възстановяване на срок предвид конкретната,а не абстрактна възможност за продължаването му. Абстрактна е правната възможност продължаване да се иска от съда, когато това е допустимо, независимо дали обективно и субективно срокът може да бъде спасен, във всеки един момент, след като същият е започнал да

тече. Така например при страна, срочно задължена от съда да представи документ по редовността на жалбата когато редът за набавянето му е чрез съдебно удостоверение и е свързан с административна дейност на други органи, издатели на изисквания документ, липсва сигурност за възможността срокът да бъде спазен. Наличието на абстрактна възможност за удължаване на срока поради тази несигурност, не е довод за изключване на института, регламентиран в гл. VII раздел II ([чл. 64 и сл. от ГПК](#)), не това има предвид нормата на [чл. 64, ал. 3, предл. второ от ГПК](#). При продължаване на срок законът изисква от страната да посочи уважителна причина, т.е. конкретно основание. Конкретно основание за продължаване на срока е препятстващо спазването му обстоятелство, което страната знае или предвижда, същото следва да се изтъкне на съда в молбата по [чл. 63 от ГПК](#). Разпоредбата на [чл. 64, ал. 3, предложение второ от ГПК](#) изключва възстановяване на срок, като предполага това именно знание, тази предвидимост за страната, които обстоятелства подлежат на конкретна преценка за всеки отделен случай. Когато по реда на [чл. 64, ал. 2 от ГПК](#) молителят изтъква едни и същи обстоятелства, или изтъква връзката между факти, довели както до пропускане на срока, така и до неподаване на молба за продължаването му, съдът на основание [чл. 64 ал. 2 от ГПК](#) извършва преценка по същество. Възстановяване на срока в този случай не може да се отказва с аргумент за законова недопустимост. Възможността за страната в конкретния случай да поиска удължаване на срока и така да избегне пропускането му се преценява с оглед обстоятелствата, изтъкнати в молбата за възстановяване, предвид предвидимостта им и възможността за преодоляване. Особени непредвидени обстоятелства по смисъла на закона са само обстоятелства, които имат изключителен и изненадващ характер, които са настъпили в течение на срока за обжалване, вследствие на което обективно са попречили на страната да предприеме дължимото процесуално действие. Става въпрос за обстоятелства, които стоят извън волята на страната, не са преодолими по причини извън нейната воля и ако същите не биха настъпили, страната по делото като добросъвестен участник в процеса, не би допуснала пропускането на установените от закона или определени от съда процесуални срокове. Такива обстоятелства биха били например внезапно тежко заболяване на страната, природни бедствия, стихии, бури, наложително пътуване, изпълнение на служебни или граждански задължения и други. В чл. 37 от ГПК е посочено, адресат е лицето, за което е предназначено съобщението. В чл. 38 от ГПК - Адрес за връчване, е посочено, че съобщението се връчва на адреса, който е посочен по делото. Когато адресатът не е намерен на посочения адрес, съобщението се връчва на настоящия му адрес, а при липса на такъв - на постоянния. [По силата на чл. 39, ал. 1 ГПК](#), когато страната е посочила в седалището на съда лице, на което да се връчат съобщенията - съдебен адресат, или има пълномощник по делото, връчването се извършва на това лице или на пълномощника. Връчването на съобщенията се извършва от служител на съда, по пощата или чрез куриерска служба с препоръчана пратка с обратна разписка. Когато в мястото на връчването няма съдебно учреждение, връчването може да се извърши чрез общината или кметството. Когато съобщението не е връчено по друг начин, съдът може да разпорежи по изключение връчването да стане от служител на съда по телефона, телекса, факса или с телеграма.

(4) На страната могат да се връчат съобщения и на посочен от нея електронен адрес. Те се смятат за връчени с постъпването им в посочената информационна система. Съобщението се връчва лично или чрез друго лице. Съдът може да разпорежи

връчването да стане чрез прилагане на съобщението към делото или чрез залепване на уведомление. Съдът може да разпорежи връчването да стане чрез публично обявление. В чл.44 от ГПК-Удостоверяване на връчването е посочено, че връчителят удостоверява с подписа си датата и начина на връчването, както и всички действия във връзка с връчването. Той отбелязва и качеството на лицето, на което е връчено съобщението, след като изиска от него удостоверяване на самоличността му чрез представяне на документ за самоличност. При отказ за представяне на документа за самоличност връчителят може да поиска съдействието на Главна дирекция "Охрана" при Министерството на правосъдието. Получателят също удостоверява с подписа си, че е получил съобщението. Отказът да се приеме съобщението се отбелязва в разписката и се удостоверява с подписа на връчителя. Отказът на получателя не засяга редовността на връчването. Връчването по телефона или по факса се удостоверява писмено от връчителя, връчването с телеграма - с известие за доставянето ѝ, а когато връчването е извършено по телекса - с писмено потвърждение за изпратено съобщение. Връчването по пощата се удостоверява с обратната разписка. Връчването на електронен адрес се удостоверява с копие от електронния запис за това. Разписката, удостоверяваща връчването от служител на съда или от частен съдебен изпълнител, обратната разписка, удостоверяваща връчването от пощенски служител, известието за доставка на телеграма, както и писменото потвърждение за изпратено съобщение по телекс, се връщат в съда веднага след съставянето им. По силата на чл.45 от ГПК-Лично връчване е доуточнено, че съобщението се връчва лично на адресата. Връчването на представител се смята за лично връчване, а когато съобщението не може да бъде връчено лично на адресата, то се връчва на друго лице, което е съгласно да го приеме. Място на връчване е жилището, вилата, местоработата, местослуженето, седалището, мястото за осъществяване на стопанска дейност или друго място, което се обитава от адресата, както и всяко друго място, на което адресатът може да бъде намерен.

В конкретната хипотеза, оспорващият е получил Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ на дата 09.10.2020 година, но на 10.10.2020 година е бил поставен под 14 дневна карантина, не е имал възможност да се срещне с адвокат и да организира обжалването на същата, едва след като се е срещнал с адвокат на дата 04.11.2020 година и на 10.12.2020 година, на 12.11.2020 година е упълномощил адвокат С. Ш. да подаде жалба срещу издадените срещу него заповеди, в това число и Заповед № УРИ 6865 ОЧ-83/09.10.2020 година, не е познавал българските закони, не е разбирал български език, при което молбата за възстановяване на срока обжалване е основателна и следва да бъде уважена, като се възстанови срока за обжалване на заповедта. Предвид това, съдът намира, че са налице процесуалните предпоставките за разглеждане на делото в съдебно заседание.

С оглед процесуална икономия и бързина, предвид визириания в чл.9 АПК принцип на служебното начало и на основание чл.163, ал.3 АПК, съдът намира за необходимо да укаже на страните, че следва да изяснят обстоятелствата от значение за делото във връзка с доказателствената тежест съобразно чл.170 АПК-административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а на основание чл.127 ГПК/ приложими по силата на препращащата норма на чл.144 АПК/ оспорващият е длъжен да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си

правни последици.

Воден от гореизложеното и на основание чл.64 и чл.65 ГПК, вр с чл.163 АПК, Административен съд- София- град

О П Р Е Д Е Л И:

ВЪЗСТАНОВЯВА СРОКА ЗА обжалване на Заповед № УРИ-6865-ОЧ-83/09.10.2020 година на Началник ГПУ- Е., с която последният принудително настанил чужденеца Седат Кая в СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 02.03.2020 година от 11 часа.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.154,ал.1 АПК КОНСТИТУИРА страните в производството:

ОСПОРВАЩ- СЕДАТ КАЯ.

ОТВЕТНИК ПО ОСПОРВАНЕТО- НАЧАЛНИК ГПУ- Е.- КОМИСАР .

На основание чл.163,ал.3 АПК,УКАЗВА на оспорващия,че носи доказателствената тежест за установяване съществуването на фактите и обстоятелствата,посочени в жалбата,от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

На основание чл.163,ал.1 АПК,ответникът по оспорването в 3 дневен срок от получаване на определението,може да представи писмен отговор и да посочи доказателствата,които иска да бъдат събрани в настоящото съдебно-административно производство,като приложи писмените си доказателства към отговора.

На основание чл.163,ал.3 АПК,вр.с чл.170,ал.1 АПК,УКАЗВА на ответника,че трябва да установи съществуването на фактическите основания,посочени в обжалвания административен акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, В ТОВА ЧИСЛО , ЧЕ СА БИЛИ НАЛИЦЕ ПРЕДПОСТАВКИТЕ ЗА ПРИНУДИТЕЛНО НАСТАНЯВАНЕ В СДВНЧ НА ОСПОРВАЩИЯ СЕДАТ КАЯ.

УКАЗВА НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО, ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, ЧЕ ЛИЦЕТО И. С. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността-НАЧАЛНИК ГПУ Е.“- КОМИСАР И Е ПРИТЕЖАВАЛ ПРАВОМОЩИЯ ДА ИЗДАВА ЗАПОВЕД ЗА ПРИНУДИТЕЛНО НАСТАНЯВАНЕ В СДВНЧ, НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

УКАЗВА НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО,ЧЕ АКО ЖЕЛАЕ ДА ОРГАНИЗИРА ПРОЦЕСУАЛНОТО СИ ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО ПО ДЕЛОТО,СЛЕДВА ДА УПЪЛНОМОЩИ ЛИЦА ОТ КАТЕГОРИЯТА НА ЧЛ.32 ГПК, КАТО ПЪЛНОМОЩНОТО ИЗХОЖДА ОТ НЕГО,А НЕ ОТ ДРУГ ОРГАН ИЛИ ДИРЕКТОР НА ДРУГА СЛУЖБА ИЛИ ЮРИДИЧЕСКО ЛИЦЕ,КЪМ КОЕТО СЕ ЧИСЛИ ОРГАНЪТ,ПРИ СЪОБРАЗЯВАНЕ С РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.17,АЛ.3 АПК.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от определението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Да се призоват страните СПЕШНО/ В ТОВА ЧИСЛО ПО ТЕЛЕФОН И ЕЛЕКТРОНЕН АДРЕС/ И да се уведоми СГП.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно нормата на чл.66,ал.3 ГПК/ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА СРОКА/, КАКТО И ОПРЕДЕЛЕНИЕТО ЗА НАСРОЧВАНЕ.

СЪДИЯ: